

gjøre Kampen mere og mere bitter, og at det derfor vilde være forstandigt og besindigt i Tide at søge en Overenskomst med det andet Thing, for at Fred og Forjoning kan komme frem.

Adressens fjerde Stykke vender tilbage til Striden mellem Regjeringen og Folkethinget, og der meddeles os da, at Valgerne ved Opløsning af Folkethinget med stort og stigende Flertal have stillet sig paa Folkethingets Side. Jeg henstiller, om det dog ikke egentlig havde været naturligt ved Siden heraf — selv om man vil anerkende, at denne Paastand, som er fremkommen, er rigtig — saa tillige at nævne, at samtidig dermed Landsthingets Vælgere havde stillet sig paa Ministeriets og Landsthingets Side, og at Striden derfor ikke er imellem Folkethinget og Ministeriet, men mellem Folkethinget og Landsthinget, uafhængigt af Ministeriet. At dette er Tilfældet, det have vi jo det bedste Bevis for netop i den Behandling, som den midlertidige Finanslov har faaet. Adressen erklærer dernæst, at Folkethinget er villigt til at forhandle med en Regjering, som har Willie og Evne til at samarbejde med Rigsdagen og formaar at fremkalde en samstemmende Beslutning af alle Statsmagterne. Saa, at den nuværende eller andre Regjeringer skulde have savnet Willie og Evne til at arbejde med Rigsdagen, det tror jeg dog ikke, Nogen vil paastaa (Stemmer: Jo!) Saa saa vil jeg kun dertil sige, at saa pleier man ikke at fremsætte en saadan Paastand, selv om man mener det. Men i alle Tilfælde er jeg for mit Bedkommende fuldt overbevist om, at det aldrig har manglet denne Regjering paa Willie til at arbejde med dette Thing, og at de Arbejder, som den har forelagt, og den hele Maade, hvorpaa den er optraadt, ogsaa har vist, at den har Evne. Det er ganske vist, at den ikke har formaaget at fremkalde en samstemmende Beslutning fra alle Statsmagterne. Men naar et af Thingene stiller sig paa den Maade, at det ikke vil arbejde, bliver dette umuligt, ikke alene for denne Regjering, men for enhver Regjering. Det er derfor ikke noget stort Løfte, der ligger deri — jeg ser i alt Fald ikke det i det, som det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, jeg ser ikke Meget i det — at man tilbyder at ville arbejde sammen med et Ministerium, som man er enig med. Nei, idersom Folkethinget hvad jeg anser for at være dets Pligt, havde erklæret sig villigt til at arbejde sammen med ethvert Ministerium, som Hans Majestæt maatte udnævne, saa var det noget Nyt, og saa var det nogen Fremgang. Det, som samtidig tilbydes af Smødekomp-

menhed, har den Begrændsning som det ærede Flertals Overbevisning om Fædrelandets Tarv, Statskassens Evne og Folkets Ret tillader. Men hvor skal man finde noget Udtryk for det ærede Flertals Overbevisning om Fædrelandets Tarv, Statskassens Evne og Folkets Ret? Hvor kan man finde det noget andet Sted end i de Afstemninger, som have fundet Sted her i Thinget af dette Flertal? Derfor spørger jeg: Ere da de Afstemninger, der ere foretagne, et Udtryk for Flertallets Overbevisning om Fædrelandets Ret til at have et betryggende Forsvar? Er Forkastelsen af Forsvarslovene, er Nægtelsen af ethvert Fremskridt, er Nægtelsen af ethvert Middelt til at holde de bestaaende Forsvarsmidler i brugelig Stand et Udtryk for Flertallets Overbevisning om Fædrelandets Tarv, er den klippede Budel, Finansloven, et Udtryk for Flertallets Overbevisning om Statskassens Evne? Er Nægtelsen af alle de humane, alle de almennyttige, til Samfundets Vel tjenende Foranstaltninger, et Udtryk for Flertallets Overbevisning om Folkets Ret? Er det et Udtryk derfor, da tilstaar jeg, at den Smødekommunen, som der derigjennem er tilfaldt, rigtignok er reduceret til et Minimum, og er det ikke et Udtryk derfor, men de Herrer ved de paagældende Leiligheder have stemt mod deres Overbevisning, saa bør vi vente, til der foreligger en ny, positiv Afstemning: den eneste foreliggende positive Afstemning, som jeg ser, det er Finansloven, og det er et tarveligt Tilbud at gjøre.

S Adressens sidste Afsnit stilles der Hans Majestæt et Valg mellem to Alternativer. Enten, siges der, „skulle vi nu aabne et nyt Afsnit af den politiske Kamp, lidenskabeligere og farligere end nogen, vi hidtil have kjendt, i hvilken Grundlovens Bud skulle vrides og forvanskes ved sofistiske Fortolkninger, forsaavidt man ikke drifter sig til aabent at tilfidesætte dem, i hvilken den ene Yderlighed vil fremkalde den anden, og i hvilken vort lille Lands Kræfter ville blive opslidte i fortærende Broderkrig“. Det ærede Medlem, der førte Ordet, har søgt at udslætte det Indtryk, som disse Ord nødvendigvis maa gjøre, men jeg kan ikke sige Andet, end at det jo ikke nytter, at det ærede Medlem søger at fortolke dem paa en anden Maade; det, der bliver staaende ved Vedtagelsen af denne Adresse, er selve Adressens Ord, og vil Flertallet eller Thinget have en anden Mening lagt ind deri end den, der staar i Ordene, maa de ogsaa forandre Ordene. Som Ordene staa, kunne de, efter min Opfattelse, være rettede imod Flertallets politiske